

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Ivana Koblihy a soudců JUDr. Ivany Petrové a JUDr. Michala Krenka, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **Michaela F.**, narozená dne xxx
bytem xxx
zastoupená advokátkou Mgr. Kateřinou Sedláčkovou
sídlem Ostrovní 126/30, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Monika R.**, narozená dne xxx
bytem xxx
zastoupená advokátem JUDr. Michalem Račokem
sídlem T. G. Masaryka 108, 272 01 Kladno

o žalobě na zrušení rozhodčího nálezu, o **odvolání žalobkyně** proti rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 15 Cm 25/2018 – 66 ze dne 15. února 2019

takto:

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 15 Cm 25/2018 – 66 ze dne 15. února 2019 se mění tak, že rozhodčí nález vydaný rozhodcem Mgr. Petrem Sýkorou dne 22. března 2018, č.j. 2712/2017-21 se zrušuje.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši 19.338,50 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobkyně.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem byla zamítnuta žaloba žalobkyně, aby byl zrušen rozhodčí nález vydaný rozhodcem Mgr. Petrem Sýkorou dne 22. března 2018, č.j. 2712/2017-21 (bod I výroku). Žalobkyni bylo uloženo nahradit žalované náklady řízení Kč 7.163,- k rukám JUDr. Michala Račoka, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.
2. Rozsudek je odůvodněn tím, že žalobkyně se domáhala vydání rozhodnutí, jímž by soud zrušil rozhodčí nález ze dne 22. března 2017, č.j. 2712/2017-21 (dále jen „Nález“), vydaný rozhodcem Mgr. Petrem Sýkorou (dále jen „Rozhodce“). V odůvodnění žaloby uvedla, že jí byl rozhodčí nález doručen dne 3. dubna 2018, téhož dne nabyl právní moci a stal se vykonatelným. Žalobkyně se v rámci svého prvního vyjádření k rozhodčí žalobě dovolávala nearbitrabilitu sporu v rozhodčím řízení, když s poukazem na § 2 odst. 1 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, v platném znění (dále jen „ZoŘ“), namítla nedostatek pravomoci Rozhodce zakládající se na neplatnosti rozhodčí smlouvy, jelikož spory ze smluv, které se spotřebitelem uzavírá podnikatel, nemohou být řešeny v rozhodčím řízení. Rozhodčí doložka, od které žalovaná zakládala při podání rozhodčí žaloby pravomoc k projednání sporu před Rozhodcem, byla sjednána ve Smlouvě o zápůjčce a smlouvě o zřízení zástavního práva (dále jen „Smlouva“), kterou dne 28. července 2017 uzavřela žalovaná jako zapůjčitel a zástavní věřitel,

obchodní společnost TIMBUS s.r.o. jako vydlužitel, žalobkyně jako zástavní dlužník a pan Alexander Romanov jako ručitel. Závazkový vztah založený Smlouvou byl vztahem mezi podnikatelem a spotřebitelem, když - kromě jiného - v tomto vztahu žalovaná, jako fyzická osoba nepodnikatel, poskytla zápůjčku společnosti TIMBUS s.r.o. jako podnikateli. Poukázala na § 419 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“). Smlouva jako celek by měla být považována za spotřebitelskou smlouvou ve smyslu § 1810 o. z. Rozhodce námitku nearbitrability sporu v rozhodčím řízení neshledal oprávněnou. V odůvodnění Nálezu uvedl, že ačkoli jeden z účastníků Smlouvy je právnická osoba a tři další účastníci jsou osoby fyzické, Smlouvou jsou založena vždy konkrétní práva a povinnosti jednotlivého účastníka vůči ostatnímu/m účastníkovi/ům. Podle Rozhodce žalobkyně (M. R.) vstoupila pouze do právního vztahu se žalovanou (M. F.) a nárok uplatněný rozhodčí žalobou se netýká dalšího účastníka Smlouvy - právnické osoby. Žalobkyně se závěrem rozhodce o tom, že jeho pravomoc rozhodnout spor byla dána, nesouhlasí. Pokud však na základě tohoto závěru rozhodčí řízení provedl a ukončil jej vydáním nálezu, namítá, že ve smyslu § 31 písm. a) ZoRR byl nález vydán ve věci, o níž nelze uzavřít platnou rozhodčí smlouvu.

3. Dle žalobkyně z nálezu je zřejmé, že rozhodce se v jeho odůvodnění zcela nedostatečně věnoval posouzení argumentace, kterou žalobkyně v řízení na svou obranu uplatnila, některé z částí argumentace dokonce zcela pominul. Tímto přístupem ale rozhodčí řízení, které by vždy mělo mít charakter sporu o tvrzeních a důkazech, zatížil vadou spočívající v porušení obecné projednací zásady, která ovládá nejenom soudní, ale i rozhodčí řízení. Porušil rovněž požadavky obsažené v § 157 o.s.ř., aby ve vydaném rozhodnutí vyložil, které skutečnosti má prokázány a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil. Konstatování rozhodce, že mu není zřejmé, co chtěla žalobkyně předloženým důkazem prokázat, zcela jistě není vyložením jeho úvahy nad předmětným důkazem. Jeho strohý závěr, že část argumentace považuje za účelovou, aniž by k tomu cokoli dalšího dodal, znemožňuje jakýkoli přezkum. A úplným pominutím části argumentace žalobkyně pak dal rozhodce jednoznačně najevo, že zcela rezignoval na povinnosti, které mu ZoRR i o.s.ř. ukládají. Poukázala na to, že z § 157 o.s.ř. vyplývá i požadavek na to, aby odůvodnění rozhodčího nálezu bylo přesvědčivé, což odůvodnění nálezu nesplňuje.
4. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že názor žalobkyně, že smlouva o zápůjčce a smlouva o zřízení zástavního práva ze dne 22. července 2017 je smlouvou spotřebitelskou a nemohla v ní proto být sjednána rozhodčí doložka, neboť by to bylo v rozporu s ustanovením § 2 odst. 1 ZoRR, považuje za nesprávný. Účastníky smlouvy byly tři osoby, a to žalovaná jako zapůjčitel, společnost TIMBUS s.r.o. jako vydlužitel a žalobkyně jako zástavní dlužník (zástavce). Osobou, které byla zápůjčka poskytnuta, je společnost TIMBUS s. r. o., tato společnost však nemůže být a není spotřebitelem ve smyslu § 418 občanského zákoníku, neboť jde o osobu právnickou. Osobou, která zápůjčku poskytla, je žalovaná, ta však není podnikatelem ve smyslu § 421 občanského zákoníku. Která z těchto osob ve smlouvě vystupovala jako zapůjčitel a která je vydlužitel, je podstatné, neboť „spotřebitel je definován jako osoba, která při uzavírání a plnění smlouvy nejedná v rámci své obchodní nebo jiné činnosti, tedy která jedná za účelem osobní potřeby ve smyslu spotřeby“ (Petrov, J. a kol: Občanský zákoník, komentář, C. H. Beck 2017, str. 434). Přijetí zápůjčky je nesporně jednáním za účelem osobní potřeby ve smyslu spotřeby, poskytnutí zápůjčky však takovým jednáním beze sporu není. Smlouva proto není smlouvou spotřebitelskou, ustanovení § 2 odst. 1 ZoRR nelze v dané věci aplikovat a důvod ke zrušení rozhodčího nálezu podle § 31 písm. a) ZoRR není dán. Pokud jde o žalobkynin tvrzený důvod ke zrušení rozhodčího nálezu podle § 31 písm. e) ZoRR, je třeba poukázat na to, že žalobkyně pouze zpochybňuje skutkové a právní závěry učiněné žalobcem. Pokud žalobkyně sub V žaloby spatřuje důvod ke zrušení rozhodčího nálezu podle § 31 písm. e) ZoRR proto, že rozhodce podle jejího názoru výrok rozhodčího nálezu dostatečně neodůvodnil, je třeba uvést, že podle názoru žalované se jedná o zcela subjektivní tvrzení žalobkyně, které zřejmě vychází z toho, že žalobkyně

byla ve sporu převážně neúspěšná. Žalovaná je přesvědčena, že odůvodnění rozhodčího nálezu odpovídá požadavkům stanoveným ustanovením § 157 odst. 2 o.s.ř. Navrhla zamítnutí žaloby.

5. Dle soudu prvního stupně rozhodčím nálezem č.j. 2712/2017-21 ze dne 22. března 2018 rozhodl rozhodce Mgr. Petr Sýkora ve věci rozhodčí žaloby Moniky R. proti Mgr. Michaelu F. o zaplacení smluvní pokuty ve výši Kč 300.000,- a nahrazení projevu vůle žalované i uzavření zástavní smlouvy tak, že uložil žalované povinnost uzavřít se žalobkyní zástavní smlouvu uvedenou ve výroku I. rozhodčího nálezu. Žalobu v rozsahu nároku na zaplacení částky Kč 300.000,- s příslušenstvím (výrok II.), jakož i nárok na znění zástavní smlouvy v čl. II. v rozsahu znění „na jejímž základě poskytla Monika R. společnosti TIMBUS s.r.o. zápůjčku ve výši 7.000.000,- Kč“ (výrok III.) Rozhodce zamítl. Výrokem IV. nakonec rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
6. V první části rozhodčího nálezu Rozhodce uvedl, že pravomoc k projednání sporu před rozhodcem je dána rozhodčí doložkou sjednanou v čl. VIII. Smlouvy uzavřené 27. července 2017 mezi účastníky rozhodčího řízení. Jako předběžnou otázku řešil povahu účastníků řízení, tj. zda není v rozhodčím řízení rozhodován spor ze spotřebitelské smlouvy. Seznal, že předmětem sporu je dluh žalované uhradit smluvní pokutu a nahrazení jejího projevu vůle uzavřít zástavní smlouvu. Shledal, že jeden z účastníků Smlouvy je právnická osoba a tři další účastníci jsou lidé (fyzické osoby). Dále pak, že Smlouvou jsou založena vždy konkrétní práva a povinnosti jednotlivého účastníka vůči ostatnímu/m účastníkovi/kům. Uzavřel, že žalobkyně vstoupila v projednávaném případě pouze do právního vztahu se žalovanou a nárok uplatněný rozhodčí žalobou se netýká účastníka - právnické osoby. Z textu rozhodčí smlouvy vyplývá, že žalobkyně i žalovaná projevíly vůli rozhodovat svoje spory ohledně právních vztahů založených Smlouvou v rozhodčím řízení. Vztah mezi žalobkyní a žalovanou není vztahem mezi podnikatelem a spotřebitelem a práv a povinností založených Smlouvou je možno se domáhat v rozhodčím řízení. Rozhodce tak rozhodl, že jeho pravomoc rozhodnout předmětný spor v rozsahu žalobních žádání žalobkyně vůči žalované je dána a jsou splněny všechny podmínky pro to, aby ve věci mohl rozhodnout.
7. V další části rozhodčího nálezu popsal Rozhodce průběh rozhodčího řízení od podání rozhodčí žaloby, v rámci něhož uvedl, že bylo nařízeno jednání na 15. února 2018, na němž, kromě jiného, poučil žalovanou podle § 118a o.s.ř. a k její žádosti stanovil lhůtu pro doplnění tvrzení a označení důkazů k jejich prokázání. Žalobkyni vyzval k doplnění důkazu osvědčující vyplacení částky Kč 7.000.000,- žalobkyní společnosti TIMBUS s.r.o. Po prostudování žaloby, předložených listinných důkazů a vyjádření žalobkyně i žalované popsal Rozhodce skutečnosti rozhodné k projednávanému případu. Dospěl k závěru, že žalovaná, přes poučení, neunesla důkazní břemeno ke své obraně, neprojevila vůli ani před zahájením rozhodčího řízení, ani během něho, novou zástavní smlouvu se stejným obsahem uzavřít a uplatněný nárok na nahrazení projevu vůle žalované k uzavření zástavní smlouvy je dán. Další část rozhodčího nálezu je věnována nároku na zaplacení smluvní pokuty Kč 300.000,- z titulu porušení čl. VI. bod 9 Smlouvy. Po prostudování předmětného ustanovení Rozhodce shledal, že žalovaná je povinna takovou smlouvu uzavřít a je vázána podmínkou zachovat obsah zástavní smlouvy a odstranit důvod neplatnosti. V závěrečné části rozhodčího nálezu Rozhodce uvedl listinné důkazy, o něž opřel svá skutková zjištění a uvedl, že s ohledem na uvedené, kdy přiznané nároky žalobkyně byly řádně doloženy listinnými důkazy, žalovaná neunesla důkazní břemeno ke své obraně ohledně nahrazení projevu vůle, a kdy důkazy dle názoru Rozhodce zcela postačovaly k rozhodnutí, shledal Rozhodce žalobu důvodnou a rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodčího nálezu. Výrok o náhradě nákladů řízení odůvodnil ust. § 142 odst. 2 o.s.ř.
8. Soud prvního stupně vycházel z toho, že žalobkyně se závěrem Rozhodce, že jeho pravomoc rozhodnout spor byla dána, nesouhlasila.
9. Dále vycházel z toho, že mezi Monikou R. jako zápůjčitelem a zástavním věřitelem, společností TIMBUS s.r.o. jako vydlužitelem, Mgr. Michaelou F. jako zástavním dlužníkem a Alexandrem

Romanovem jako ručitelem byla uzavřena Smlouva o zápůjčce a smlouva o zřízení zástavního práva ze dne 27. července 2017. Články I. až V. upravují vztah, resp. práva a povinnosti zápůjčitele, tj. Moniky R., a vydlužitele, tj. společnosti TIMBUS s.r.o. Zápůjčitel zapůjčil vydlužiteli částku Kč 7.000.000,- s tím, že zápůjčka je splatná do jednoho toku ode dne uzavření Smlouvy s uvedením, kdy se stane zápůjčka splatnou před tímto datem. Smlouva o zápůjčce dále obsahuje ujednání o jejím poskytnutí, o smluvních úrocích (článek II.), o paušální náhradě nákladů (článek III.), o smluvních pokutách za prodlení vydlužitele s vrácením půjčky (článek IV.) a prohlášení vydlužitele o jeho majetku (článek V.). Článek VI. Smlouvy obsahuje ujednání o zástavní smlouvě. Zástavní dlužník, tj. Mgr. Michaela F., prohlásila, že je výlučným vlastníkem v odst. 1 specifikované jednotky (bytu), k níž náležel podíl na společných částech, a zřídila zástavní smlouvou ve prospěch zástavního věřitele, tj. Moniky R., zástavní právo k předmětným nemovitým věcem za účelem zajištění všech dluhů společnosti TIMBUS s.r.o. vůči Monice R. specifikovaných v článku VI. odst. 2 písm. a) až j). V odstavci 9 článku VI. je výše uvedené ujednání zástavního věřitele a zástavního dlužníka týkající se vkladu zástavního práva dohodnutého v článku VI. odst. 2 Smlouvy do katastru nemovitostí. Článek VII. Smlouvy obsahuje prohlášení Alexandra Romanova vůči Monice R., že jako ručitel splní veškeré splatné dluhy společnosti TIMBUS s.r.o. vzniklé na základě Smlouvy, nesplní-li je tato společnost.

10. Dle soudu prvního stupně již z označení smlouvy jako smlouvy o zápůjčce a smlouvy o zřízení zástavního práva je zřejmé, že ve Smlouvě je upraveno více smluv. To je patrné i ze záhlaví Smlouvy obsahující označení smluvních stran, kdy jako první je uvedena Monika R. jako zápůjčitel a zástavní věřitel, jako druhá společnost TIMBUS s.r.o. jako vydlužitel, jako třetí Mgr. Michaela F. jako zástavní dlužník a jako čtvrtý Alexander Romanov jako ručitel. I z výčtu účastníků Smlouvy o zápůjčce a smlouvy o zřízení zástavního práva tak lze seznati, že Smlouva upravuje více smluvních vztahů. I kdyby tomu tak nebylo, rozhodující je obsah předmětné Smlouvy. Ta totiž upravuje práva a povinnosti jednak mezi Monikou R. jako zápůjčitelem a společností TIMBUS s.r.o. jako vydlužitelem, jednak práva a povinnosti mezi Monikou R. jako zástavním věřitelem a Mgr. Michaelou F. jako zástavním dlužníkem a rovněž práva a povinnosti mezi Monikou R. jako zápůjčitelem a Alexanderem Romanovem jako ručitelem. Uvedené je zřejmé i z koncipování Smlouvy, kdy v její první části (články I. až V.) je uveden smluvní vztah mezi zápůjčitelem a vydlužitelem, ve druhé části je uveden smluvní vztah mezi zástavním věřitelem a zástavním dlužníkem (článek VI.) a v další části práva a povinnosti zápůjčitele a ručitele (článek VII.). Zbylá část Smlouvy obsahuje ujednání společná pro všechny smluvní strany. Jedná se o rozhodčí doložku uvedenou v článku VIII. a závěrečná ustanovení obsažená v článku IX. Skutečnost, že se rozhodčí doložka vztahuje na všechny smluvní vztahy ve Smlouvě obsažené, plyne z článku VIII. odst. 1, podle něhož se účastníci dohodli, že veškeré spory ohledně právních vztahů založených touto smlouvou budou rozhodovány v rozhodčím řízení podle ZoRR, jakož na dalších podmínkách rozhodčího řízení.
11. Dále soud prvního stupně vycházel z rozhodčí žaloby ze dne 15. prosince 2017, kterou se žalobkyně Monika R. domáhala, aby byl nahrazen projev vůle žalované Mgr. Michaely F. ohledně uzavření zástavní smlouvy k předmětu zástavy a uložena jí povinnost zaplatit žalobkyni Kč 300.000,- s příslušenstvím. Oba dva nároky se váží k článku VI. Smlouvy, tj. k článku obsahující zástavní smlouvu a práva a povinnosti zástavního věřitele a zástavního dlužníka. Soud prvního stupně je toho názoru, že závazkový vztah, který byl předmětem rozhodčí žaloby a byl založen Smlouvou o zápůjčce a smlouvou o zřízení zástavního práva ze dne 27. července 2017, není s ohledem na výše uvedené, vztahem mezi podnikatelem a spotřebitelem. Dospěl dále k závěru, že žalobkyní napadený rozhodčí nález nebyl vydán ve věci, o níž nelze uzavřít platnou rozhodčí smlouvu a není tak dán důvod k jeho zrušení podle ust. § 31 písm. a) ZoRR.

12. Soud prvního stupně se zabýval další námitkou žalobkyně, že jí ve smyslu § 31 písm. e) ZoŘŘ nebyla poskytnuta možnost věc před rozhodcem projednat. Tvrdila, že v průběhu rozhodčího řízení předložila rozsáhlou argumentaci, kdy kromě jiného namítala uzavření druhé zástavní smlouvy, nerespektování ekonomických důvodů transakce, změnu okolností, zneužití žalobkyně jako slabší strany, neplatnost Smlouvy a závislost smluv. Podle jeho názoru, se s touto argumentací rozhodce v Nálezu vypořádal naprosto nedostatečně nebo se jí nevěnoval vůbec. Tímto přístupem rozhodčí řízení zatížil vadou spočívající v porušení obecné projednací zásady, která ovládá nejenom soudní, ale i rozhodčí řízení. Porušil rovněž požadavky obsažené v § 157 o.s.ř., aby ve vydaném rozhodnutí vyložil, které skutečnosti má prokázány a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil. Pokud rozhodčí nález trpí vadou nepřezkoumatelnosti, je takovým přístupem rozhodce dotčenému účastníkovi řízení odňata možnost věc projednat.
13. Dle soudu prvního stupně v průběhu rozhodčího řízení Rozhodce usnesením ze dne 9. ledna 2018 vyzval žalovanou stranu k písemnému vyjádření k žalobě ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení žaloby a k doložení listinných důkazů k jejím tvrzením, případně k označení důkazů, jichž se dovolává. Žalovaná využila svého práva a v poskytnuté lhůtě se k rozhodčí žalobě písemně vyjádřila a navrhla ústní projednání věci. Jednání bylo nařízeno na 15. února 2018. Po pokusu o smírné vyřešení věci, který se nezdařil, odkázali právní zástupci stran na písemná vyjádření ve věci a Rozhodce seznámil strany se svým právním názorem. Poučil žalovanou stranu podle § 118a o.s.ř. a k její žádosti jí stanovil lhůtu pro doplnění tvrzení a označení důkazů k jejich prokázání. Žalovaná reagovala na tuto výzvu Rozhodce podáním ze dne 13. března 2018 a využila tak možnosti uvést v průběhu rozhodčího řízení svá tvrzení a označit důkazy na jejich podporu.
14. Žalobkyně dále uvedla, že rozhodčí nález trpí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť Rozhodce porušil požadavky obsažené v § 157 o.s.ř., aby ve vydaném rozhodnutí vyložil, které skutečnosti má prokázány a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil. Soud prvního stupně názor žalobkyně nesdílí. Na straně páté rozhodčího nálezu Rozhodce konstatoval, že je vázán předmětem sporu s tím, že žalovaný neuplatnil protinávrh, který by umožnil rozšíření předmětu v rámci rozhodčího řízení. Uvedl, že rozhodnutí tak staví na pevno pouze uplatněný nárok k nahrazení projevu vůle žalované a vzniku nároku na smluvní pokutu pro nevyhovění výzvě žalobkyně k uzavření nové zástavní smlouvy. V odůvodnění rozhodčího nálezu Rozhodce uvedl, o jaké listinné důkazy opřel svá skutková zjištění. Vyložil, které skutečnosti má prokázány, resp. které skutečnosti rozhodné k projednávanému případu shledal prostudováním žaloby, včetně předložených listinných důkazů a vyjádření žalobkyně i žalované. Přitom vyložil, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jak věc posoudil po právní stránce. Uvedl rovněž, z jakého důvodu jsou některé ze žalovanou předložených důkazů nerelevantní pro posouzení důvodnosti rozhodčí žaloby a obrany žalované. Učinil závěr, že žalovaná, přes poučení, neunesla důkazní břemeno ke své obraně a že uplatněný nárok na nahrazení projevu vůle žalované k uzavření zástavní smlouvy je dán. V další části rozhodčího nálezu Rozhodce vyložil důvody, pro něž není dán uplatněný nárok na zaplacení smluvní pokuty. Uzavřel, že nároky žalobce byly řádně doloženy listinnými důkazy a žalovaná neunesla důkazní břemeno ke své obraně ohledně nahrazení projevu vůle. Na základě zhodnocených důkazů shledal žalobu důvodnou a rozhodl tak, jak uvedeno ve výrokové části rozhodčího nálezu. Soud prvního stupně je toho názoru, že rozhodčí nález není nepřezkoumatelný. Rozhodce, vycházející z provedeného dokazování, dostatečně a srozumitelně své rozhodnutí odůvodnil, neboť uvedl, které skutečnosti má prokázány a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil.
15. Dle soudu prvního stupně ze shora uvedeného jednoznačně vyplývá, že Rozhodce umožnil oběma účastníkům rozhodčího řízení skutkově a právně argumentovat, oběma účastníkům byla poskytnuta možnost podávat vyjádření, návrhy na provedení důkazů a účastnit se jednání

nařízeného k žádosti žalované strany. Žalovaná byla Rozhodcem poučena podle ust. § 118a o.s.ř. a byla jí poskytnuta lhůta pro doplnění tvrzení a označení důkazů k jejich prokázání. Soud prvního stupně tak neshledal jakékoliv porušení procesních práv účastníků v průběhu rozhodčího řízení či nedostatek nebo nepřezkoumatelnost rozhodčího nálezů mající za následek jeho zrušení. Z uvedených důvodů proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

16. Nákladový výrok je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť žalovaná byla ve věci zcela úspěšná.
17. Rozsudek odvoláním napadla žalobkyně. Uvádí, že svůj návrh na zrušení rozhodčího nálezů vydaného rozhodcem Mgr. Petrem Sýkorou dne 22. března 2018, č.j. 2712/2017-21 (dále jen „Nález“) odůvodnila předně tím, že ve smyslu § 31 písm. a) ZRR byl Nález vydán ve věci, o níž nelze uzavřít platnou rozhodčí smlouvu. Soud I. stupně se s předloženou argumentací odůvodňující neplatnost rozhodčí doložky neztotožnil. Podle soudu I. stupně Smlouva upravuje jednak práva a povinnosti mezi žalovanou jako zapůjčitelem a TIMBUS s.r.o. jak vydlužitelem (konkrétně se má jednat o články I. až V.), jednak práva a povinnosti mezi žalovanou jako zástavním věřitelem a žalobkyní jako zástavním dlužníkem (článek VI.) a rovněž práva a povinnosti mezi žalovanou jako zapůjčitelem a panem Alexanderem Romanovem jako ručitelem (článek VII.). Zbýlá část Smlouvy podle soudu I. stupně obsahuje ujednání společná pro všechny smluvní strany, jedná se o rozhodčí doložku (článek VIII.) a závěrečná ustanovení (článek IX.). Na základě uvedeného soud I. stupně dospěl k závěru, že pokud se rozhodčí žalobou domáhala žalovaná, aby byl nahrazen projev vůle žalobkyně ohledně uzavření zástavní smlouvy a uložena povinnost k zaplacení částky 300.000,- Kč s příslušenstvím, vztahovaly se oba nároky k článku VI. Smlouvy, tj. k článku obsahující zástavní smlouvu a práva a povinnosti zástavního věřitele a zástavního dlužníka. Závazkový vztah, který byl předmětem rozhodčí žaloby a byl založen Smlouvou, tak dle soudu I. stupně není vztahem mezi podnikatelem a spotřebitelem.
18. Se závěrem soudu I. stupně o samostatnosti práv a povinností žalované a žalobkyně, vyplývajících z článku VI. Smlouvy, žalobkyně nesouhlasí. Z obsahu Smlouvy totiž jednoznačně vyplývá, že její jednotlivé části, ať už se jedná o zápůjčku sjednanou v článku I., zástavní smlouvu v článku VI., ručení dle článku VII. i rozhodčí doložku sjednanou v článku VIII., nelze od sebe oddělovat tak, že se jedná o zcela samostatné a na sobě nezávislé právní vztahy jen mezi některými z účastníků Smlouvy s tím, že zbývajících účastníků se tyto vztahy vůbec netýkají. O nemožnosti takového pojetí právního jednání vyjádřeného Smlouvou svědčí už sama skutečnost, že všechny tyto vztahy byly pojaty do jediného dokumentu, který uzavřely a podepsaly celkem čtyři subjekty, které, jak jinak správně soud I. stupně poznamenává, jsou v jejím záhlaví označeny. Dle přesvědčení žalobkyně nelze nalézt jiné smysluplné vysvětlení takového chování všech dotčených smluvních stran, které se na uzavření Smlouvy podílely, než to, že všechny části Smlouvy spolu souvisí a jsou na sobě více či méně závislé, popř. se navzájem doplňují tak, aby účel Smlouvy, a to zejména ekonomický, byl naplněn. V žádném z ustanovení Smlouvy nelze nalézt, že její nepodepsání některou ze smluvních stran by nebránilo tomu, aby vznikla práva a povinnosti toliko mezi těmi stranami, které ji podepsaly. Naopak, Smlouvu uzavřely čtyři smluvní strany a podpis všech byl podmínkou její platnosti a účinnosti.
19. Dle žalobkyně skutečnost, že zástavní smlouvu obsaženou v článku VI. Smlouvy nelze považovat za právní vztah jen mezi žalobkyní a žalovanou, který se netýká dalších účastníků Smlouvy, prokazuje i samotný obsah předmětného článku VI. Smlouvy. Soud I. stupně se shodně s rozhodcem Mgr. Sýkorou dopustil pochybení v tom, že při hodnocení obsahu Smlouvy zcela pominul následující část článku VI., v němž je obsažena zástavní smlouva, které se výslovně týkají společnosti TIMBUS s.r.o. jakožto vydlužitele dle definice v záhlaví Smlouvy:

4. *Vydlužitel není oprávněn zatížit ani zcizit bez předchozího písemného souhlasu zástavního věřitele předmětné nemovité věci (...). Tato povinnost vydlužitele trvá (...). Poruší-li vydlužitel tuto povinnost, bude*

povinen zaplatit zástavnímu věřiteli smluvní pokutu v částce 300.000,- Kč ...

5. *Vydlužitel se zavazuje sjednat (...). Vydlužitel je dále povinen oznámit pojišťovně...*
6. *Doklad o pojištění a o vinkulaci pojistného plnění ve prospěch zástavního věřitele je vydlužitel povinen předložit zástavnímu věřiteli (...). Poruší-li vydlužitel tuto povinnost, bude povinen zaplatit zástavnímu věřiteli smluvní pokutu v částce 300.000,- Kč...*
7. *Vydlužitel a zástavce probíhají, že ...*
8. Dle žalobkyně z citovaných ustanovení zástavní smlouvy tak, jak byla tato ve své komplexnosti sjednána v celém článku VI. Smlouvy (odstavce 1 až 9, přičemž číslo 9. odstavce je uvedeno 2x), proto jednoznačně vyplývá, že jejím obsahem jsou také povinnosti (resp. závazky) a prohlášení vydlužitele, neboli společnosti TIMBUS s.r.o. Tomu pak ale musí odpovídat závěr, že smluvní stranou zástavní smlouvy byla kromě žalobkyně (zástavního dlužníka) a žalované (zástavního věřitele) také TIMBUS s.r.o. Jiný závěr nelze učinit, protože pokud by TIMBUS s.r.o. neměla být smluvní stranou zástavní smlouvy, postrádala by výše citovaná ustanovení zástavní smlouvy jakýkoli smysl. Zástavní smlouva obsažená v článku VI. Smlouvy proto nebyla smlouvou dvoustrannou, zakládající práva a povinnosti mezi žalobkyní a žalovanou, ale smlouvou trojstrannou, kde vedle žalobkyně a žalované vystupovala také společnost TIMBUS s.r.o. Dokladem správnosti tohoto závěru o skutečném počtu smluvních stran zástavní smlouvy je i následující znění článku VI. odst. 9 (v pořadí druhého): „*Smluvní strany činí nesporným, že dnešního dne, tedy 27.7.2017, uzavřely též kupní smlouvu, na jejímž základě se vydlužitel stane výlučným vlastníkem předmětných nemovitostí*“. I v případě tohoto citovaného ujednání platí, že by postrádalo jakýkoli smysl, pokud by zástavní smlouva zakládala práva a povinnosti výhradně mezi žalobkyní a žalovanou, protože tyto dva subjekty žádnou kupní smlouvu dne 27. 7. 2017 neuzavřely. Ve skutečnosti k uzavření kupní smlouvy došlo mezi žalobkyní (prodávající) a společností TIMBUS s.r.o. (kupující), citované prohlášení je proto třeba přičítat těmto dvěma smluvním stranám, což v konečném důsledku znamená, že společnost TIMBUS s.r.o. prokazatelně byla smluvní stranou zástavní smlouvy.
9. Soud I. stupně konstatoval, že oba nároky, které žalovaná uplatnila vůči žalobkyni rozhodčí žalobou (o nahrazení projevu vůle a o zaplacení smluvní pokuty), se váží k článku VI. Smlouvy, tj. k článku obsahujícímu zástavní smlouvu a práva a povinnosti zástavního věřitele a zástavního dlužníka. Uvedené ale pouze platí jen proto, že žalovaná, která rozhodčí žalobu podala, zcela účelově změnila znění zástavní smlouvy dohodnuté ve Smlouvě tím způsobem, že z něj pasáže týkající se TIMBUS s.r.o. úplně vypustila (konkrétně odst. 4 až 7 a oba odstavce označené číslem 9). Přitom se domáhala nároku vyplývajícího z článku VI. odst. 6 Smlouvy, podle něhož mělo v případě zamítnutí návrhu na vklad dojít k uzavření nové zástavní smlouvy „*se shodným obsahem*“. Těto účelové změny smluvních podmínek, k níž žalovaná nebyla oprávněna, si rozhodce ani soud I. stupně vůbec nevšimli, a proto také ve svých závěrech uvažovali pouze v té rovině, že zástavní smlouva (ve znění dle rozhodčí žaloby a následně přejatém do Nálezu) se týkala jen žalobkyně a žalované. Přitom, jak uvedeno výše, stranou zástavní smlouvy sjednané v článku VI Smlouvy, byla také společnost TIMBUS s.r.o.
10. Stranami zástavní smlouvy byly žalobkyně, žalovaná a společnost TIMBUS s.r.o., a proto platnost sjednané rozhodčí doložky - vztahené jen na jeden konkrétní smluvní typ obsažený ve Smlouvě - měla být posuzována tak, že ji sjednaly všechny smluvní strany daného konkrétního smluvního typu. V případě zástavní smlouvy obsažené v článku VI. Smlouvy tedy žalobkyně, žalovaná a TIMBUS s.r.o.
11. Žalobkyně je i nadále toho názoru, že soud I. stupně měl Smlouvu posuzovat jako celek, nikoli ve smyslu několika samostatných a na sobě nezávislých ujednání dvou či více stran. A v tomto kontextu pak měl soud I. stupně chápat a právně posuzovat i rozhodčí doložku sjednanou v článku VIII. Smlouvy, a to tak, že jde o doložku, kterou uzavřely všechny strany Smlouvy. Nicméně i za situace, kdy soud I. stupně zástavní smlouvu ve Smlouvě vyhodnotil jako

oddělitelnou od ostatních částí Smlouvy s tím, že rozhodčí doložka pak zavazuje jen smluvní strany zástavní smlouvy, měl dospět ke správnému závěru, že nejde o smlouvu dvoustrannou, ale třístrannou. V obou naznačených případech ale platí, že jak Smlouvu, tak i zástavní smlouvu, uzavřeli dva spotřebitelé s podnikatelem, společností TIMBUS s.r.o. V obou případech se tedy jednalo o smlouvu spotřebitelskou, v níž nelze uzavřít platnou rozhodčí doložku. Opačný závěr, ke kterému soud I. stupně dospěl a na jehož základě posoudil rozhodčí doložku jako platně sjednanou, není správný.

12. Žalobkyně v odvolání dále uvádí s poukazem na § 31 písm. e) ZRR, že v podané žalobě namítala, že jí nebyla poskytnuta možnost věc před rozhodcem projednat. Žalobkyně poukazovala na to, že rozhodce svým přístupem porušil i požadavek na přesvědčivost odůvodnění Nálezu obsažený v § 157 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen jako „OSŘ“).
13. K výše uvedené části odůvodnění Rozsudku žalobkyně uvádí, že v žalobě o zrušení rozhodčího nálezu žádným způsobem nezpochybňovala průběh řízení a postup rozhodce předcházející vydání Nálezu. Se soudem I. stupně proto musí souhlasit v tom, že jí rozhodce umožnil skutkově a právně argumentovat, předkládat vyjádření a navrhopvat důkazy a účastnit se jednání, které k její žádosti nařídil. Je také pravdou, že byla rozhodcem poučena o nezbytnosti doplnění svých tvrzení a označení důkazů k nim, k čemuž jí rozhodce poskytl lhůtu. K tomu všemu žalobkyně doplňuje, že svých práv také beze zbytku využila, jak ostatně soud I. stupně sám uznává.
14. Námitka žalobkyně vůči postupu rozhodce totiž spočívala v tom, že ačkoli jí bylo umožněno se v rozhodčím řízení proti podané žalobě bránit, ve své podstatě byla tato její aktivita naprosto zbytečná, protože rozhodce jí nevěnoval žádnou pozornost. Rozhodce sice umožnil žalobkyni předložit argumenty, dokonce ji k tomu i vyzval, ovšem poté, kdy mu argumenty a důkazy o nich svědčící byly skutečně předloženy, část z nich odmítl bez jakékoli věcného odůvodnění a část pominul úplně. Zda tak učinil pro neznalost svých procesních povinností, prostým opomenutím nebo dokonce úmyslně, protože nevěděl, jak se s argumentací vypořádat, není dle názoru žalobkyně důležité. Podstatné je, že využití procesního práva ze strany účastníka řízení musí najít adekvátní odezvu ze strany toho, vůči němuž je právo využito. V opačném případě se takové právo stává zcela zbytečným.
15. Žalobkyně se proto domnívá, že možností věc před rozhodcem projednat má ZRR na mysli nejenom to, že účastníkovi rozhodčího řízení bude umožněno, aby předložil svá stanoviska a důkazní návrhy, ale i to, že ze strany rozhodce bude těmto stanoviskům a důkazům věnována náležitá pozornost, tedy že ve smyslu § 157 OSŘ vyloží, jak se s touto argumentací a důkazy vypořádal. Projednání věci před rozhodcem zahrnuje jak fázi před vydáním rozhodčího nálezu, tak i rozhodčí nález samotný. Vydání rozhodčího nálezu je neoddělitelnou součástí projednání věci. Proto pokud rozhodčí nález trpí vadou nepřezkoumatelnosti kvůli tomu, že s některými skutečnostmi, které v řízení byly jeho účastníkem uplatněny, se rozhodce vypořádá tak, že vůbec není zřejmé, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, anebo pokud dokonce některé ze skutečností uváděné účastníkem zcela pomine, je takovým přístupem rozhodce dotčenému účastníkovi řízení odňata možnost věc projednat. Dle přesvědčení žalobkyně se přesně takového pochybení k její tíži rozhodce v Nálezu dopustil.
16. Závěr soudu I. stupně, že rozhodčí Nález není nepřezkoumatelný, proto žalobkyně neshledává správným.
17. S odvoláním na výše uvedené žalobkyně navrhuje, aby odvolací soud v souladu s § 220 OSŘ Rozsudek změnil tak, že rozhodčí nález vydaný rozhodcem Mgr. Petrem Sýkorou dne 22. března 2018, č.j. 2712/2017-21, zruší a žalovanou zaváže k náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů.
18. Odvolací soud postupoval podle § 211 a násl. o.s.ř. a shledal odvolání důvodným.

19. Při odvolacím jednání předně zopakoval důkaz provedený již soudem prvního stupně, a to sdělením obsahu níže uvedené listiny:
20. Smlouvy uzavřené mezi Monikou R. jako zapůjčitelem, zástavním věřitelem, společností TIMBUS s.r.o., jako vydlužitelem a Mgr. Michaelou F., jako zástavním dlužníkem a Alexandrem Romanovem, jako ručitelem, ze dne 27.7.2017.
21. Provedený důkaz pak posuzoval v intencích dále uvedených ustanovení zákona o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů č. 216/1994 Sb.
22. Podle § 2 odst. 1 zákona o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů č. 216/1994 Sb. ve znění pozdějších předpisů strany se mohou dohodnout, že o majetkových sporech mezi nimi, s výjimkou sporů ze smluv, které se spotřebitelem uzavírá podnikatel, sporů vzniklých v souvislosti s výkonem rozhodnutí a incidenčních sporů, k jejichž projednání a rozhodnutí by jinak byla dána pravomoc soudu nebo o nichž to stanoví zvláštní zákon, má rozhodovat jeden nebo více rozhodců, anebo stálý rozhodčí soud (rozhodčí smlouva).
23. Žalobkyně svůj návrh na zrušení rozhodčího nálezu vydaného rozhodcem Mgr. Petrem Sýkorou dne 22. března 2018, č.j. 2712/2017-21 (dále jen „**Nález**“) odůvodnila předně tím, že ve smyslu § 31 písm. a) ZRR byl Nález vydán ve věci, o níž nelze uzavřít platnou rozhodčí smlouvu. Namítala, že rozhodčí doložka, od které žalovaná zakládala při podání rozhodčí žaloby pravomoc k projednání sporu před rozhodcem, byla v rozporu s § 2 odst. 1 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, v platném znění, sjednána ve smlouvě, která naplňovala veškeré zákonné znaky spotřebitelské smlouvy ve smyslu § 1810 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Smlouvu, v níž byla rozhodčí doložka sjednána, se přitom rozuměla Smlouva o zápůjčce a smlouvě o zřízení zástavního práva, kterou dne 28. 7. 2017 uzavřela žalovaná jako zapůjčitel a zástavní věřitel, obchodní společnost TIMBUS s.r.o., IČO: 261 82 009 jako vydlužitel, žalobkyně jako zástavní dlužník a pan Alexander Romanov jako ručitel.
24. Vytýká soudu prvního stupně, že zástavní smlouvu uzavíranou mezi žalobkyní, jako zástavním dlužníkem a žalovanou, jako zástavním věřitelem, vykládá jako samostatný právní vztah, bez souvislostí s dalšími částmi této smlouvy ze dne 28. 7. 2017. Se závěrem soudu I. stupně o samostatnosti práv a povinností žalované a žalobkyně, vyplývajících z článku VI. Smlouvy, žalobkyně nesouhlasí. Dle jejího názoru z obsahu Smlouvy totiž jednoznačně vyplývá, že její jednotlivé části, ať už se jedná o zápůjčku sjednanou v článku I., zástavní smlouvu v článku VI., ručení dle článku VII. i rozhodčí doložku sjednanou v článku VIII., nelze od sebe oddělovat tak, že se jedná o zcela samostatné a na sobě nezávislé právní vztahy jen mezi některými z účastníků Smlouvy s tím, že zbývajících účastníků se tyto vztahy vůbec netýkají.
25. Odvolací soud musí dát za pravdu uvedenému názoru žalobkyně s tím, že i jednotlivé vztahy účastníků smlouvy je nutno vykládat a chápat v celé souvislosti předmětné čtyřstranné smlouvy a jejího zamýšleného ekonomického důvodu.
26. V článku VI. odst. 9 (v pořadí druhého) je uvedeno: „Smluvní strany činí nesporným, že dnešního dne, tedy 27.7.2017, uzavřely též kupní smlouvu, na jejímž základě se vydlužitel stane výlučným vlastníkem předmětných nemovitostí“. K uzavření kupní smlouvy došlo mezi žalobkyní (jako prodávající) a společností TIMBUS s.r.o. (jako kupující), citované prohlášení je proto třeba přičítat těmto dvěma smluvním stranám, což v konečném důsledku znamená, že společnost TIMBUS s.r.o. prokazatelně byla smluvní stranou i zástavní smlouvy, která v ní přejímá řadu dalších závazků:
 4. *Vydlužitel není oprávněn zatížit ani zcizit bez předchozího písemného souhlasu zástavního věřitele předmětné nemovité věci (...). Tato povinnost vydlužitele trvá (...). Poruší-li vydlužitel tuto povinnost, bude povinen zaplatit zástavnímu věřiteli smluvní pokutu v částce 300.000,- Kč ...*

5. *Vydlužitel se zavazuje sjednat (...). Vydlužitel je dále povinen oznámit pojišťovně...*
6. *Doklad o pojištění a o vinkulaci pojistného plnění ve prospěch zástavního věřitele je vydlužitel povinen předložit zástavnímu věřiteli (...). Poruší-li vydlužitel tuto povinnost, bude povinen zaplatit zástavnímu věřiteli smluvní pokutu v částce 300.000,- Kč...*
7. *Vydlužitel a zástavce prohlašují, že ...“.*

27. Společnost TIMBUS s.r.o. prokazatelně byla smluvní stranou zástavní smlouvy.

28. Významné v projednávané věci je ta skutečnost, že smlouva ze dne 28.7.2017 byla mezi všemi stranami uzavřena s ohledem na uzavřenou kupní smlouvu na předmětnou nemovitost uzavřenou mezi žalobkyní a společností TIMBUS s.r.o., na zajištění financování této koupě zápůjčkou mezi žalovanou a společností TIMBUS s.r.o. a zajištění této zápůjčky zástavou žalobkyně a ručením pana Romanova. To vše vede k závěru, že smlouva směřovala k zajištění podnikatelského záměru společnosti TIMBUS s.r.o. Tato společnost proto ve vztazích založených touto smlouvou vystupuje jako podnikatel, kdežto ostatní účastníci – fyzické osoby, jako spotřebitelé.

29. Uvedenému mj. napovídá i definice spotřebitele dle § 419 zák.č. 89/2012 (obč.zák.) Spotřebitelem je každý člověk, který mimo rámec své podnikatelské činnosti nebo mimo rámec samostatného výkonu svého povolání uzavírá smlouvu s podnikatelem nebo s ním jinak jedná. Nejvyšší soud ČR v rozsudku sp. zn. 23 Cdo 1835/2012 pojem spotřebitele vymezuje následujícím způsobem: „Spotřebitel je vymezen jako osoba, která při uzavírání a plnění smlouvy nejedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti, tedy která jedná za účelem osobní potřeby ve smyslu spotřeby, neboli nečiní tak opakovaně za úplatu. Pouhá skutečnost, že předmět plnění je hodnotný a že tato osoba má i určité podnikatelské zkušenosti a znalosti, neznámá, že nejedná jako spotřebitel.“

30. Významné je též v definici spotřebitele dle §419 obč.zák. to, že nesleduje jen uzavírání smluv spotřebitele s podnikatelem, ale též i to, že s ním jinak jedná. Prof. JUDr. Irena Pelikánová, DrSc. a JUDr. Robert Pelikán, Ph.D. v komentáři k § 419 v systému ASPI uvádějí: Také rámec „uzavírání a plnění smlouvy“ je příliš úzký. Spotřebitelské právo pokrývá i fáze předcházející uzavírání smlouvy (fáze informování se, jednání) a fáze následující po splnění (užívání předmětu plnění).

31. Uvedený názor je významný i pro posuzování projednávané věci. Je nutno ji zkoumat nejen z hlediska jednotlivých uzavřených právních vztahů, ale i v souvislosti s ostatními a rovněž i s jednáními předcházející uzavírání smlouvy (fáze informování se, jednání) a fáze následující po jejich uzavření (chování stran v poměru k uzavřeným závazkům a užívání předmětu plnění).

32. V § 420 je pak obsažena definice podnikatele:

(1) Kdo samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku, je považován se zřetelem k této činnosti za podnikatele.

(2) Pro účely ochrany spotřebitele a pro účely § 1963 se za podnikatele považuje také každá osoba, která uzavírá smlouvy související s vlastní obchodní, výrobní nebo obdobnou činností či při samostatném výkonu svého povolání, popřípadě osoba, která jedná jménem nebo na účet podnikatele.

33. Z výše uvedeného dle odvolacího soudu vyplývá, že žalobkyně ve vztazích založených mj. smlouvou z 28.7.2017 vystupovala jako spotřebitel a rozhodčí smlouva byla uzavřena v rozporu s ustanovením § 2 odst.1 zákona č.216/1994 Sb. o rozhodčím řízení a proto dle § 31 písm. a) napadený rozhodčí nález zrušil.

34. Z důvodů shora uvedených, a jelikož nejsou dány podmínky pro potvrzení nebo zrušení napadeného rozsudku změnil jej odvolací soud jak výše uvedeno dle § 220 odst.1 písm.a) o.s.ř.
35. Dle § 34 odst. 1 zruší-li soud rozhodčí nález z důvodů uvedených v § 31 písm. a) nebo b), pokračuje k návrhu některé ze stran po právní moci rozsudku v jednání ve věci samé a tuto věc rozhodne. Věc již nelze projednat v rozhodčím řízení.
36. O nákladech řízení před soudem prvního stupně bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 o.s.ř. Procesně úspěšné žalobkyni vznikly náklady za právní zastoupení, tj. odměna právního zástupce v částce 6.750,- Kč dle § 9 odst.1 vyhl. č. 177/1996 Sb. a § 11 odst.1 téže vyhlášky za 4 úkony po 1.500,-Kč při tarifní hodnotě 10.000,-Kč (příprava a převzetí právního zastoupení, návrh na zahájení řízení, písemné vyjádření ve věci 28.1.2019 a účast na ústním jednání 7.2.2019), odměna za 1 úkon právní služby dle § 11 odst.2 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 750,-Kč při tarifní hodnotě 10.000,-Kč, dále náhrada za pět režijních paušálů po 300,- Kč dle § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 1.500,- Kč. Náhrada nákladů jí byla tedy přiznána ve výši 8.250,- Kč spolu s 21% DPH ve výši 1.732,50,- Kč pak 9.982,50,-Kč. Přiznána byla též náhrada soudního poplatku 3.000,- Kč. Náhrada nákladů před soudem prvního stupně činí celkem 12.982,50 Kč.
37. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud dle § 142 odst.1 ve spojení s ustanovením § 224 odst.1 o.s.ř. a přiznal žalobkyni jednak právo na odměnu za právní zastoupení advokátem ve výši 3.000,- Kč dle § 9 odst.1 vyhl. č. 177/1996 Sb. a § 11 odst.1 téže vyhlášky za 2 úkony po 1.500,-Kč při tarifní hodnotě 10.000,-Kč (odvolání a účast na ústním jednání 17.6.2020). Náhrada nákladů řízení přiznaná žalovanému je tvořena dále paušálními náhradami výdajů, a to 2x300,- Kč dle § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb. spolu s náhradou za vynaložený soudní poplatek 2.000,-Kč. Náhrada nákladů za odvolací řízení mu byla tedy přiznána v celkové výši 6.356,-Kč, spolu s 21% DPH ve výši 756,-Kč (z částky 3.600,-Kč).
38. Náklady řízení před soudy obou stupňů činí dohromady 19.338,50 Kč.
39. Žalovaná je povinna splnit uloženou povinnost v zákonné lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku (§160 odst. 1 o.s.ř.), k rukám advokáta žalobce (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR do dvou měsíců od doručení rozhodnutí prostřednictvím soudu prvního stupně.

Praha 17. června 2020

JUDr. Ivan Kobliha v. r.
předseda senátu